

Az ellenzék brutális aránytévesztése

2019 augusztus 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A baloldal nem érti az emberek lelkét, értékrendjét, vágyait, gondjait és félelmeit, reményeit.

A magyar ellenzéki pártok jelent?s helyzetértékelési zavarokkal küszködnek az önkormányzati kampány kezdetén. Összefogásról, nagy gy?zelmekr?l beszélnek, miközben valójában a megmaradásukért, méghozzá egyszerre politikai és egzisztenciális túlélésükért küzdenek a helyhatósági választásokon.

A magyar politikai er?viszonyokat ugyanis az jellemzi, hogy – mint a magyar politikatörténetben nem el?ször – van egy domináns pártszövetség, amelyik biztosan ?rzi a hatalmát, magasan vezet a közvélemény-kutatások alapján, nincs igazi kihívója a jelenlegi pártrendszerben, mind országos, mind helyi szinteken kell?en beágyazott a társadalomba.

Ezzel szemben áll egy megosztott, káderhiányban szenved?, egymással is viaskodó és acsarkodó ellenzéki pártgöngyöleg, amelyikr?l egyel?re elképzelni sem lehet, hogy valódi kihívója legyen a Fidesz–KDNP-pártszövetségnek.

Mindennek ellenére az ellenzéki pártok – a Jobbiktól egészen a Momentumig – mernek nagyot álmodni, ami azonban nem több, mint egy kilátástalan helyzetben lév? politikai tábor wishful thinkingje, azaz vágyvezérelt gondolkodása, önáltatása, illúziója, és így a politikai er?viszonyok teljes félreértése.

Ehhez képest képtelenek arra, hogy a legalapvet?bb problémáikkal szembenézzenek. El?ször is, félreértik az önkormányzati választások tétjét. Folyamatosan azt hangoztatják – f?ként Karácsony Gergely és köre –, hogy a f?városban nagy gy?zelmet aratnak, s ezzel nem pusztán Tarlós Istvánt, hanem Orbán Viktort és kormányát is „leváltják”. Úgy állítják be, mintha október 13-án hatalmi kérdések d?lnének el az országban, nem pedig a falvak, városok, megyék, illetve a f?város vezet?inek személyér?l döntenének a magyar választópolgárok.

Ezzel nemcsak a közvéleményt csapják be, de saját magukat is feleslegesen hergelik. Félreértés ne essék: nem arról van szó, hogy a politikában tilos egy-egy választás kapcsán különleges jelent?ségr?l, nagy tétr?l beszélni. A pártoknak joguk van ahhoz, hogy egy önkormányzati vagy egy európai parlamenti választást sorsdönt?nek nevezzenek el, amelyek közvetve hatalmi-kormányzati kérdéseket is érintenek.

Emlékeztetnék arra, hogy Gyurcsány Ferenc ?szödi beszédének nyilvánosságra kerülése után óriási felháborodás alakult ki a közvéleményben, tüntetések kezd?dtek a f?városban és vidéken is, s a rend?rség már ekkor – és nem csak október 23-án! – brutális eszközökkel lépett fel a demonstrálók ellen. Mindez különleges fordulatot, egyfajta vis maior helyzetet hozott létre a magyar belpolitikában, s ebben az átfogó, radikálisan kormányellenes légkörben került sor az önkormányzati választásokra 2006. október 1-jén.

A választásokon a Fidesz elsöpr?, földcsuszamlásszer? gy?zelmet aratott, amelynek következtében ellenzéki többség alakult ki a f?városi, megyei, városi közgy?lésekben és azok élén is.

Ebben az egyértelm?en kormányváltó légkörben az önkormányzati választási eredmények különleges jelent?séget kaptak: egyértelm? volt, hogy ekkor az emberek nemcsak a helyi vezet?kr?l döntöttek, de Gyurcsány Ferenccel és kormányával szemben is kifejezték a véleményüket. Nem véletlen, hogy ezek után Orbán Viktor 72 órás ultimátumot adott a kormánytöbbségnek ahhoz, hogy Gyurcsány Ferencet konstruktív bizalmatlansági indítvánnyal mozdítsák el a kormány élér?l, ellenkez? esetben a Fidesz tüntetéseket jelentett be (ez meg is történt).

Igen ám, de mindez az ?szödi beszédnek s egy különlegesen er?s kormányváltó hangulatnak volt a következménye. Most, 2019 ?szén azonban szó nincs kormányváltó hangulatról, s?t inkább ennek az ellenkez?jér?l beszélhetünk. A kormány biztosan áll a helyén, kiemelked? gazdasági sikereket ér el, az ország fejl?d? fázisában van, amit már az emberek is éreznek a pénztárcájukon. Ebb?l következ?en, mivel nincs semmilyen vis maior politikai állapot, az önkormányzati választásoknak normális tétje van, mégpedig a helyi vezet?testületek és polgármesterek megválasztása.

Az ellenzék tehát brutális aránytévesztést követ el akkor, amikor úgy állítja be a helyzetet, mintha október 13-án az Orbán-kormányról döntenének az emberek. A politikába persze sok minden beleférhet, ám ezzel a lázálmos gondolkodással önmagukat csapják be az ellenzéki politikusok.

Ehhez képest éppen arra lenne szükségük, hogy hiteles embereket találjanak helyi szinteken, akik az adott falu, város, f?városi kerület stb. fejl?dése érdekében mutatnak fel olyan programokat, amelyek konkrétak és megvalósíthatók.

Hiteles embereket és hiteles programokat viszont lámpással is nehéz találni a környékükön. Másodszor, az ellenzéki pártok mindegyikére igaz az, hogy nincs áttekinthet? víziójuk Magyarországról, értékrendszerük zavaros, ellentmondásos vagy nincs is.

De ez nem véletlen. A 2014-es, másodszor kétharmados Fidesz–KDNP-gy?zelmet hozó parlamenti választások estéjén, az eredmények ismeretében egy szocialista vezet? – már kamerákon kívül – azt mondta, vereségük igazi oka, hogy valójában nem ismerik eléggé Magyarországot.

Az igazi bajuk a szocialistáknak az, hogy nemcsak 2014-ben, hanem 2019-ben is ugyanez a helyzet: nem értik, nem érzik a Magyarországon él? emberek lelkét, értékrendjét, vágyait, gondjait és félelmeit, reményeit, hiteit.

Öt év nem volt elegend? ahhoz, hogy ezen az állapoton változtassanak, s?t eljutottak oda, hogy középpártból kispárttá zsugorodtak. Társadalmi beágyazottságuk látványosan elporladt. Ez a folyamat éppen a korábban említett 2006-os önkormányzati választásokon elszenvedett csúfos vereségük után kezd?dött el, hiszen ekkor veszítették el hálózati kapcsolataikat a falvakban, a kis- és középvárosok nagy részében. Mára szinte beszorultak a f?város meghatározott kerületeibe.

Amíg a szocialisták elvesztették társadalmi beágyazottságukat, addig az új, liberális kis pártok, az LMP-t?l a Momentumig meg sem szerezték azt. Posztkommunista baloldaliak, illetve kozmopolita liberálisok a budapesti buborékból tekintenek rá az országra, de ebb?l a távolságból nem látják az ország összetartó szöveteit.

Végül nem kis gondja az ellenzéki pártoknak, hogy az állítólagos – valójában nem m?köd? – összefogásuk a tagadásra, az Orbán-kormánnyal szembeni gy?löletre épül. Márpedig ennyi nem elég a politikai sikerhez, legfeljebb különleges kormányválságok idején, mint 2006 ?szén volt, de akkor nemcsak ez döntött, hanem a Fidesz világos kormányzati alternatívája, ám err?l szó sincs ma Magyarországon.

Egy stabil és konszolidált állapotban lév? országban azt harsogni reggel, éjjel meg este, hogy az Orbán-kormány szörny?séges válságba és nyomorúságba sodorta az országot, egyszer?en szánalmas és nevetséges. Ezzel szavazatokat nyerni nem, veszíteni viszont biztosan lehet.

Két korábbi cikkemben (A bal-jobb skála politikailag megsz?nt, augusztus 16., illetve Politikai háború bontakozik ki, augusztus 25.) arról írtam, hogy a hagyományos bal-jobb szembenállás jelent?sége kezd háttérbe szorulni, s egyre inkább a globalista-szuverenista törésvonal válik els?dlegessé.

Egészen eltorzult módon, de valami ilyesmi történik a magyar ellenzéki oldalon is: „baloldali” és „jobboldali” pártok igyekeznek szövetkezni egymással, feladva még meglév? értékeiket, mintegy bedobva ezeket a közösbe, s azt hangoztatják – amir?l a napokban a jobbikos Jakab Péter beszélt –, hogy a bal és jobb közötti különbségek már nem számítanak, csak az, hogy az Orbán-kormány és a NER-rendszer távozzon.

Nem kérdés: az Orbán-kormány szuverenista, nemzeti érdekeket véd?, keresztény, a globalista hálózatokkal, az uniós föderalista törekvésekkel szembemen? politikája mindegyik ellenzéki pártnak irritáló, ám ?k valójában még csak nem is globalisták, pusztán szánalmas kiszolgálói a globális elit hatalmi törekvéseinek. A bal-jobb szembenálláson tehát valóban túlléptek, de ennek hátterében nem egy átgondolt ideológia vagy értékrend áll, hanem fekete-fehér hatalmi vágy, egyben túlélési szándék.

Ha viszont ?k már túl vannak balon és jobbon, s csak a kormány leverése és a hatalom megszerzése a céljuk, akkor világos, hogy el?bb vagy utóbb egymással is szembekerülnek, hiszen a hatalomért folytatott, értéktartalom nélküli küzdelem logikusan vezet idáig. Vagyis, ha ne adj’ isten az ellenzék kerül valahol f?városi kerületekben vagy városokban hatalomra, akkor ott k? kövön nem marad.

Ezt írom, s közben nem tartom szerencsésnek, hogy nincs valódi, demokratikus ellenzék Magyarországon. De ha most az ellenzék beleszalad egy csúfos kudarcba, ami cseppet sem kizárt, akkor óhatatlanul új korszak kezd?dik el az ellenzéki oldalon. Remélhet?leg nem Ferenc testvérrel az élen. Ebbe már – ?t kivéve – mindannyian beleuntunk.

Fricz Tamás

A szerz? politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló